

§ 4.

Loven af 19de Marts 1852 angaaende Erstatningen til Retsbetjentene for Ophævelsen af Dommer- og Skriverform sættes ud af Kraft.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

I § 2 af Loven af 19de Marts d. A. angaaende Erstatningen for Ophævelsen af Dommer- og Skriverform er det fastsat, at der ved Lov vil blive bestemt en saadan Tillægs- sum til det hidtil bevilgede Beløb, at alle vedkommende Embeder kunne erholde fuldt Bederlag for de ved Lov af 20de Juni 1850 § 1 litr. h ophævede Embedsindtægter. Denne Bestemmelse, der er bygget paa et Forslag af Landsthinget, er begrundet derved, at det Beløb af 15,000 Rbd., der ved Finantsloven var bevilget som Erstatning, ikke var tilstrækkeligt til at holde de vedkommende Embedsmænd behørigt skadesløse, og at det maatte erkjendes, at disse efter Retsfærdighedens og Billighedens Grundsætninger ikke burde lide noget Tab med Hensyn til den omhandlede Indtægt.

Idet der nu i Genhold hertil vil være at forelægge et Udcast til Lov, hvorved den endelige Erstatning for det ophævede Dommer- og Skriverform bliver at fastsætte, maa det bemærkes, at det allerede under de Forhandlinger, som gik forud for Loven af 19de Marts d. A., og navnlig i de Motiver, der ledsagede Udcastet til Loven, er tilstrækkeligen forklaret, hvorledes det af mange Grunde ligesvært er umuligt at bringe det paa det Nene, hvormeget den omhandlede Præstation paa den Tid, da den ophævedes, retteligen udgjorde i de enkelte Jurisdictioner. Naar Rigsdagen derefter, uagtet den ved Finantsloven tilstaaende Erstatning paa det Nærmeste svarede til, hvad der kunde tilkomme Retsbetjentene efter Reglen i Lovens 1—5—18 og Forordningen af 4de Marts 1690, naar denne anvendtes paa det nærværende Antal af Gaarde respective paa 6 Tønder Hartorn eller derover og paa mindre end 6 Tønder Hartorn, har vedtaget en Bestemmelse, hvorefter de paagældende Embedsmænd skulle have fuld Erstatning, tør det antages at være forudsat, at der ved Bestemmelsen af denne — hvad Ministeriet ogsaa fra Begyndelsen har formeent — maatte være at tage Hensyn til Indtægtens factiske Beløb, saaledes at dette bliver Basis for Beregningen af Erstatningen, forsaavidt det ikke i enkelte Tilfælde maatte være givet, at der er nogen Urigtighed. Foruden at nemlig Formodningen maa være for, at Retsbetjentene, som have opkrævet hvad der er erlagt til deres Formænd i Embedet efter de ved samme beroende Fortegnelser, have været berettigede til at oppebære hvad der factisk er dem ydet, og det er antageligt, at Overne ellers vilde have gjort Indsigelse og ladet Spørgsmaalet afgjøre ved Domsstolene, hvorpaa der ogsaa haves enkelte Exempler, saa indsees det ikke, at der er nogen anden Maade, paa hvilken Erstatningen for denne Indtægt, der er ydet fra gammel Tid af, kan beregnes, naar det skal iagttages, at Embedsmændene erholde fuldt Bederlag. Derhos er der saameget mere Grund til i denne Henseende at gaae frem med Liberalitet, som den omhandlede Indtægt saa godt som er den eneste Betaling, Retsbetjentene have for deres talrige, ansvarfulde, besværlige og ofte med Udgifter forbundne Forretninger for det Offentlige, idet de ellers ere lønne med Sportler, der udredes af vedkommende Private. Efter Lovens 1—5—18 skulde de tillige hver have en Gaard paa omtrent 10 Tønder Hartorn, fri for al Afgift og Skat; men dette betydelige Emolument er efterhaanden blevet dem frataget mod en ringe Erstatning, og ogsaa denne er i Aaret 1824 bleven inddragen, dog uden Afkræf for de daværende Embedsmænd.

Dommer- og Skriverformet skulde efter Lovgivningens Bestemmelser alene ydes i Byg, undtagen forsaavidt for enkelte Jurisdictioners Vedkommende en Pengegodtgjørelse i Genhold til Forordningen af 4de November 1720, jvfr. Placat af 21de September 1836, er sat istæ-